

med legaliteten af Fællesskabets akter.⁸⁰ Under en sådan sag vil det være nærliggende principalt at søge den pågældende retsakt underkendt som stridende mod traktaten. Den bestanddel af retsaktens indhold, der anses for uforenelig med den nationale forfatning, må jo ifølge det ovenfor udviklede på forhånd ventes ikke at have hjemmel i traktaten, og underkendes akten på dette grundlag, er der ikke anledning for Domstolen til selvstændigt at undersøge dens forenelighed med den nationale grundlov.⁸¹

Ved bedømmelsen af aktens forhold til traktaten kan der imidlertid meget vel opstå tvivl om en eller anden traktatbestemmelses rækkevidde. Det fortolkningsspørgsmål, der således melder sig, må besvares efter samme metodiske retningslinjer, som anlægges ved fortolkningen af andre traktater, idet visse supplerende fortolkningsprincipper dog muligvis kan komme i betragtning. Det er almindeligt anerkendt, at der som bestanddel af Fællesskabets retssystem kan anvendes også de almindelige retsgrundsætninger, som er fælles for medlemsstaternes interne retssystemer.⁸²

Som et sådant nationalretligt princip, der muligvis kan komme i betragtning, har man nævnt princippet om, at en lov i tvivlstilfælde må fortolkes således, at den bringes i overensstemmelse med forfatningen. Overført på Fællesskabet ville dette princip kunne hævdes at føre til, at traktaten i tvivlstilfælde måtte fortolkes i overensstemmelse med de nationale forfatninger. Hertil kommer, at medlemsstaterne har ratificeret traktaten i henhold til national lov, hvorved traktaten tillige er gjort til bestanddel af de enkelte landes nationale ret. Ratifikationsloven må fortolkes i overensstemmelse med forfatningen, og ingen medlemsstat kan derfor formodes at have villet påtage sig nogen folkeretlig forpligtelse eller overdrage Fællesskabet nogen beføjelse, der kan medføre konflikt med forfatningen.⁸³

Hvad specielt de forfatningssikrede frihedsrettigheder angår, vil der i stort omfang være tale om fælles retsgrundsætninger, der må anerkendes som en uskreven bestanddel også af Fællesskabets retssystem. Hertil kommer, at den europæiske konvention af 4. november 1950 om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder er tiltrådt af alle Fællesskabets nuværende og for-

ventede medlemsstater (dog endnu ikke af Frankrig). Da den europæiske integration imidlertid ingenlunde sker fuldt og helt, men stykkevis og delt, er denne under Europarådets auspicer afsluttede konvention indtil videre ikke umiddelbart og formelt bestanddel af Fællesskabets ret, og Domstolen kan derfor ikke underkende en forordning eller anden retsakt blot som uforenelig med menneskeretskonventionen. Indirekte vil konventionen derimod have stor betydning som udtryk for de af medlemsstaterne anerkendte retsprincipper.⁸⁴

Hvis spørgsmålet imidlertid stilles på spidsen, kommer man ikke uden om, at traktaten kræver af medlemsstaterne, at Fællesskabets retsregler anvendes og respekteres selv i konflikt med national forfatningsret.⁸⁵ Traktaten tager ikke forbehold til gunst for nationale forfatningsbestemmelser, og det almindelige folkeretlige princip, at en stat ikke kan påberåbe sig sin nationale retsorden, herunder forfatningen, som undskyldning for ikke at opfylde sine internationale forpligtelser, må også gælde her. Endvidere pålægger traktaten Fællesskabets myndigheder at anvende Fællesskabets regler og retsakter, uden hensyn til om de måtte være uforenelige med den ene eller den anden medlemsstats forfatning.

Fællesskabets domstol har ikke hidtil haft lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i forbindelse med Det økonomiske Fællesskab. Derimod har spørgsmålet nogle gange foreligget i sager vedrørende Kul- og Stålfællesskabets virksomhed, og de retlige synspunkter, domstolen herved har lagt til grund, må forventes at finde anvendelse også på Det økonomiske Fællesskab. De sager, hvori problemet hidtil er blevet rejst, har alle drejet sig om reguleringen af kulhandlen i Tyskland.

I sag nr. 1-58 (firmaet Stork & Co. mod den Høje Myndighed) anfægtede sagsøgeren, der drev kulhandel en gros, en afgørelse af den Høje Myndighed, der tillod fortsættelsen af en i 1953 oprettet salgsgorganisation som afskar sagsøgeren fra at foretage indkøb direkte fra minerne. Dette hævdedes bl.a. at være uforeneligt med den tyske grundlovs bestemmelser om »at enhver har ret til fri udfoldelse af sin personlighed« (art. 2) og reglen om ret til frit valg af erhverv (art. 12). Ved sin afgørelse af 4. februar 1959 forkastede domstolen annullationspåstanden. Om forholdet til den tyske